

[Lilli Gyldenkilde]

hvor det hele tiden har stået, og så fordi det er uanstændigt over for disse grupper, hvis ikke der sker noget.

Det er ikke ret længe siden, vi herinde diskuterede pensionsreform og kom igennem med første led. SF var ikke tilfreds med den pensionslovgivning, fordi den gav for lidt til de dårligst stillede – det skal jeg dog ikke komme nærmere ind på nu.

Når statsministeren på pressemødet, hvor regeringen blev præsenteret, sagde, at udbetalingerne i henhold til pensionsreformen vil foregå uændret fra den 1. januar, så har det kun sin rigtighed, hvis der gives kompensati-on til pensionisterne. Hvis ikke, er beløbet nemlig udhulet, inden udbetalingerne begynder. Det er ikke ansvarlig politik, og jeg mener heller ikke, at det er socialdemokratisk politik. Jeg mener, at det er et tilbageskridt. Vi har i dag af hr. Kjeld Olesen fået at vide, at der ingen hjælp bliver at hente for de uddannelsessøgende før 1980. Ingen herinde er uvidende om, hvor elendige vilkår vi byder de uddannelsessøgende. Denne gruppe gav socialdemokratiet i 1977 kompensation for momsens. Kom så ikke og sig, at socialdemokratiet står, hvor det hele tiden har stået. For familier med flere børn vil der også blive tale om, at deres andel af momsforhøjelsen bliver uforholdsmæssig stor, og derfor har de krav på kompensation.

Så vil jeg lige sige til hr. Ellemann-Jensen, at når han i sin tale siger, at det skal gøre mere ondt endnu, inden det bliver godt, så synes jeg, det er en kynisk bemærkning, der viser lidt af, hvad vi kan vente os fremover.

Men jeg skal nu alligevel afslutte med at appellere til den nye regering om at sørge for, at der bliver kompenseret for momsforhøjelsen for disse særligt udsatte grupper. Vi er nemlig godt nok i samme båd alle sammen, men vi er ikke oppe på broen alle sammen og har løn derefter.

H. C. Hansen (FP):

»Hvor meget vil De finde Dem i?« Det var overskriften på en politisk annonce ved en valgkamp for et par år siden. »Retten til at være menneske«, stod der lidt længere nede. »Hvor længe vil De finde Dem i at spænde livremmen ind, hvis De ikke får andet ud af det end nye momsforhøjelser, skatteforhøjelser, afgiftsforhøjelser, toprekord i

handelsunderskud, betalingsbalanceunderskud, rekord i rentehøjde, rekordgæld til udlandet, nye inflationstendenser, en tom valutakasse og skatterekord ud over alle grænser?« Annoncen fortsatte: »De har et middel lige ved hånden: en stemmeseddel, som giver en ret til at stemme på socialdemokraterne.«

Man må vel nok erkende, at når vi i dag står over for at skulle forhøje momsens endnu en gang, så er der ikke længere tillid i befolkningen til, at det vil hjælpe. Da vi i sin tid indførte momsens med 10 pct., hed det sig, at nu var det slut på vanskelighederne, nu krævedes der endnu en anstrengelse af befolkningen, og så skulle det være i orden. Det samme sagde man, da momsens blev forhøjet til 12½ pct. Det samme sagde man, da momsens blev forhøjet til 15 pct. Det samme sagde man, da vi for et år siden var samlede og forhøjede momsens til 18 pct., og nu 12 måneder efter skal momsens forhøjes til 20 pct.

Socialdemokratiet har svigtet sine løfter. Venstre har svigtet sine løfter. Og hvad er så den almindelige Christiansborglogik? Ja, det er altså, at man går sammen. Den opgave, man ikke har kunnet løfte hver for sig, prøver man på at løfte i fællesskab. Hidtil er man løbet i hver sin retning. Hvad man nu skal finde ud af, er der ingen, der i realiteten ved, og der er ingen tillid noget sted til, at det vil lykkes.

Socialdemokratiet havde oprindelig den opfattelse, at øgede skatter betød, at man tog pengene fra den del af befolkningen, der økonomisk havde det bedst, og gennem sociale goder forbedrede levevilkårene for de ringere stillede. Det er en tankegang, som de fleste af os kunne acceptere.

De voldsomt øgede indtægter i 1960erne og 1970erne som følge af automatiseringen af industrien stillede socialdemokratiet over for en helt ny situation: man kunne lade arbejderen selv beholde den øgede indtægt, eller man kunne anlægge linjen som et socialistisk parti og lade partiet, staten administrere pengene. Man valgte som bekendt den sidste mulighed og forrædte derved i virkeligheden den danske arbejder.

De forøgede økonomiske muligheder i 1960erne og 1970erne gjorde det muligt for det gamle arbejderparti at give efter for enhver form for økonomisk pression og at fremme formål, som partiet ud fra politiske